

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.205 van 18 april 2013
in de zaak A. 203.565/VII-38.428.**

In zake : XXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Jo Goethals
 kantoor houdend te 8800 Roeselare
 Kwadestraat 151B, bus 41
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
 de Vlaamse regering
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Steve Ronse en Kaat Decock
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 President Kennedypark 6, bus 24
 bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :
 de NV SHANKS VLAANDEREN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bart De Becker
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 Loofstraat 39
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 6 februari 2012, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 2 december 2011 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen van 12 mei 2011, houdende het verlenen aan de NV Shanks Vlaanderen van de milieuvergunning voor het verder exploiteren en veranderen van een afvalverwerkend bedrijf, gelegen aan de

Amersveldestraat 162a te Kortemark, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 17 april 2012. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoeker en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 maart 2013.

Staatsraad Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jo Goethals, die verschijnt voor de verzoeker, advocaat Griet Verschingel, die loco advocaten Steve Ronse en Kaat Decock verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Bart De Becker, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De tussenkomende partij baat sedert 2003 aan de Amersveldestraat 162a te Kortemark een afvalverwerkend bedrijf uit. Zij beschikt daarvoor over een milieuvergunning, geldig tot 11 juni 2012. Op 6 juni 1992 werd een vergunning verleend voor garage- en carrosseriewerkzaamheden, die op 15 september 1994 werd gewijzigd naar het "sorteren, overslaan en opslaan van afvalstoffen". Het is deze vergunning die de tussenkomende partij heeft overgenomen.

4. Met het oog op de verdere uitbating en wijziging van haar inrichting, dient de tussenkomende partij op 24 januari 2011 een milieuvergunningsaanvraag in.

5. Op 12 mei 2011 verleent de deputatie van de provincie West-Vlaanderen de gevraagde vergunning, mits het opleggen van een aantal bijzondere exploitatievoorwaarden.

6. Een aantal omwonenden, onder wie de verzoeker, dienen daartegen een administratief beroep in.

7. De Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij, de afdeling Ecologisch Toezicht en de afdeling Stedenbouwkundig Beleid en Onroerend Erfgoedbeleid verlenen een gunstig advies. De afdeling Milieuvergunningen en de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie verlenen een voorwaardelijk gunstig advies.

8. Op 2 december 2011 verleent de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur in graad van beroep de vergunning, onder aanpassing van de reeds in eerste aanleg opgelegde bijzondere exploitatievoorwaarden.

Dit is het bestreden besluit, waarvan de voor dit beroep relevante motieven als volgt luiden :

"Gelet op de ligging van de inrichting in agrarisch gebied volgens het gewestplan 'Diksmuide-Torhout', vastgesteld bij het koninklijk besluit van 5 februari 1979;

Gelet op de ligging van de inrichting in nijverheidszone volgens het bijzonder plan van aanleg 'Amersvelde', herziening A, vastgesteld bij ministerieel besluit van 8 mei 2003;

(...)

Overwegende dat de inrichting verenigbaar is met de stedenbouwkundige voorschriften en de goede ruimtelijke ordening".

IV. Ontvankelijkheid

9. Hoewel de verwerende partij daarover een exceptie lijkt op te werpen, maakt zij niet aannemelijk dat het beroep laattijdig zou zijn ingesteld. De Raad van State stelt vast dat het beroep tijdig werd ingediend.

V. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Standpunt van de partijen

10. De verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van artikel 52, 3°, b), van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 11.4.1 van het koninklijk besluit

van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, het algemeen motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

Het middel houdt in essentie in dat de bestreden inrichting volgens de verzoeker op een stedenbouwkundige onverenigbaarheid stuit. Zo nodigt de verzoeker de Raad van State uit om het bijzonder plan van aanleg (hierna : BPA) "Amersvelde" - zowel in zijn gewijzigde versie van 8 mei 2003 als in zijn oorspronkelijke versie van 31 mei 1995 - op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing te laten.

De verzoeker betoogt dat het BPA van 8 mei 2003 een zogenaamd "BPA zonevreemde bedrijven" is. De in dit BPA opgenomen motivering ter verantwoording van de afwijking van het gewestplan spoort volgens de verzoeker evenwel niet met de in artikel 14, vijfde lid, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (hierna : coördinatiedecreet) daartoe gestelde voorwaarden. De verzoeker stelt dat te dezen geen ruimtelijke afweging werd gemaakt op basis van de principes van het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen (hierna : RSV). Zo is het betrokken BPA goedgekeurd vanuit de vaststelling dat er reeds eerder een BPA ter plekke werd goedgekeurd, zonder dat werd nagegaan wat de implicatie is voor de onmiddellijke omgeving en de ruimtelijke draagkracht en zonder een afweging te maken van de ruimtelijke implicaties bij een herlocalisatie. Het BPA bevat dienaangaande geen motivering en beperkt zich tot "gemeenplaatsen als daar zijn de bewering dat uit de voortgang van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplanningsproces toen reeds kon worden voorzien dat de stedenbouwkundige voorzieningen die werden vastgesteld met het BPA geen hypotheek zouden leggen op de definitieve ruimtelijke kernbeslissingen".

Het BPA van 31 mei 1995 dient dan volgens de verzoeker te worden getoetst aan de criteria uit de zogenaamde Heylen-rechtspraak. Meer in het bijzonder stelt de verzoeker dat niet is voldaan aan de eerste voorwaarde uit deze

rechtspraak, namelijk dat de bestemming in het gewestplan achterhaald is. Dit is volgens de verzoeker, te dezen niet het geval, aangezien het bedrijf "duidelijk gelegen (is) in de open ruimte waar in de onmiddellijke omgeving nog tal van landbouwbedrijven aanwezig zijn", zodat de "dwingende nood" "enkel (bestond) uit het regulariseren van een onwettige situatie, (en) niet uit een stedenbouwkundige evolutie ter plekke". Onder verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 214.073 van 23 juni 2011, poneert de verzoeker dat het niet aanvaardbaar is "dat de bestemmingsvoorschriften aangepast worden aan een bestaande toestand die niet strookt met het gewestplan". Het feit dat in het goedkeuringsbesluit wordt gewezen op de vereiste van een bufferzone wijst er volgens hem des te meer op "dat de kwestieuze site als zodanig niet past in de onmiddellijke omgeving waardoor het 'weggestopt' diende te worden".

De verzoeker besluit dat de beide BPA's met toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing moeten worden gelaten, dat de inrichting dienvolgens aan de bestemming als agrarisch gebied uit het gewestplan moet worden getoetst en dat, aangezien een afvalverwerkend bedrijf geen agrarische functie heeft, deze inrichting niet vergund kan worden.

11. De verwerende partij merkt vooreerst op dat plannen van aanleg niet formeel moeten worden gemotiveerd, zij het dat er uiteraard wel afdoende motieven dienen te bestaan. In dit verband wijst zij er op dat de Raad van State zich niet in de plaats mag stellen van de overheid bij het maken van de afweging die volgens artikel 14, vijfde lid, van het coördinatiedecreet dient te gebeuren, en dat hij terzake slechts een marginale toetsingsbevoegdheid heeft. Te dezen kan de overheid volgens haar geen kennelijk onzorgvuldige beoordeling worden verweten. Uit de eigenlijke plan- en bestemmingsvoorschriften alleen al blijkt namelijk een terdege afweging van de ruimtelijke draagkracht. Waar werd geopteerd voor een behoud van de activiteiten van de tussenkomen partij ter plaatse, werden er tegelijk stringente condities opgelegd, gelet op de aanwezigheid van de agrarische bestemmingen onmiddellijk naast de onderneming, onder meer betreffende de esthetiek van de gebouwen, het inrichten van een bufferzone, de

nok- en kroonlijsthoogte en de beperking van de hinder. Daardoor werd er uitdrukkelijk rekening gehouden met de ruimtelijke draagkracht van de bestemming. Bovendien dient, zo vervolgt de verwerende partij, niet enkel te worden gekeken naar de aanvaardingsbeslissing van 8 mei 2003, maar ook naar voorbereidende stukken waar er tevens wordt ingegaan op de ruimtelijke draagkracht. De verwerende partij stipt hierbij nog aan dat luidens het RSV "multifunctionaliteit de regel is" en dat er moet worden gestreefd naar een "maximale verweving van economische activiteiten in acht genomen de ruimtelijke draagkracht (...) en het gebruik van alle mogelijke voorzieningen inzake terreinoptimalisatie".

Daarnaast stelt de verwerende partij dat het BPA van 8 mei 2003 slechts een zeer beperkte herziening inhoudt van het BPA van 31 mei 1995 en dat in dit BPA reeds een uitvoerige planologische toetsing werd uitgevoerd, de doelstellingen van het RSV inclusief. Meer bepaald werd het BPA van 1995 opgesteld "om de bestemmingsrealiteit te verankeren". Dit BPA diende te worden gerealiseerd vanuit dwingende sociale, economische en milieuhygiënische redenen. Meer in concreto stelt de verwerende partij dat het bestreden bedrijf grenst aan een voetbalterrein, dat er zich in de onmiddellijke omgeving een schrijnwerkerij bevindt en dat er zonevreemde woningen aanwezig zijn, zodat moeilijk kan worden beweerd dat de gewestplanbestemming ter zake niet zou zijn geëvolueerd naar een totaal andere invulling. Dit wordt overigens, zo besluit de verwerende partij, bevestigd in het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan.

12. De tussenkomende partij stelt dat het BPA "Amersvelde" nooit met een annulatieberoep werd bestreden en dat een bestuur zich niet op artikel 159 van de Grondwet kan beroepen om onwettige reglementaire besluiten buiten toepassing te laten. Waar zij voorts, op grond van het BPA van 31 mei 1995 al meer dan zeventien jaar haar bedrijfsactiviteiten ter plaatse uitoefent, meent zij dat deze integraal vergunde exploitatie niet plots op de helling kan worden gezet "omwille van een beweerd onwettigheid bij de totstandkoming van een reglementair besluit, die op geen enkele (manier) aan haar te verwijten valt",

zonder dat zulks in strijd zou zijn met het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, beginselen met grondwettelijke status. Waar er in haar hoofde dan ook gerechtvaardigde verwachtingen zijn gewekt en de overheid desgevallend bij de vaststelling van het BPA een fout zou hebben begaan, is er geen enkele gewichtige reden om het haar verleende voordeel voortspruitend uit stedenbouwkundige- en milieuvergunningen ongedaan te maken.

De tussenkomende partij sluit zich uitdrukkelijk aan bij het standpunt van de verwerende partij met betrekking tot de beweerde onwettigheid van het BPA. Zij voegt er nog aan toe dat de verzoeker geen belang heeft bij het onderdeel van het middel waarin hij de onwettigheid aanvoert van het BPA van 8 mei 2003, nu dit plan het BPA van 31 mei 1995 slechts in die zin wijzigt dat er een stukje "bufferzone" bijkomt, terwijl milieuvergunningsplichtige handelingen in een bufferzone niet toegelaten zijn en deze zone voor haar dus niets verandert aan de vergunningsmogelijkheden op het gebied van stedenbouw en milieu, zodat, zelfs al zou worden geoordeeld dat deze uitbreiding onwettig is, dit de verzoeker geen voordeel kan opleveren.

13. In de laatste memorie voegt de verwerende partij toe dat de vermelding van de aanwezigheid van, onder andere, voetbalterreinen geen "motivering achteraf" is, dat de gewestplanbestemming ter zake geëvolueerd is naar een totaal andere bestemmingsinvulling en dat de Raad van State slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid beschikt. Met verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 18/2012 van 9 februari 2012 argumenteert zij voorts dat artikel 159 van de Grondwet gematigd moet worden door het rechtszekerheidsbeginsel.

14. De tussenkomende partij betoogt in haar laatste memorie, eveneens met verwijzing naar het voormelde arrest van het Grondwettelijk hof nr. 18/2012, dat artikel 159 van de Grondwet geen absoluut karakter heeft en dat het legaliteitsbeginsel moet worden afgewogen tegenover het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Beoordeling

15. Het bestreden besluit steunt, op stedenbouwkundig vlak, op de principiële verenigbaarheid van de bestreden inrichting met de bestemming als nijverheidszone waarin het volgens het BPA "Amersvelde" is gelegen. Dit BPA dateert van 31 mei 1995. Het is toen geconcipieerd als een afwijkend BPA ten opzichte van het gewestplan Diksmuide-Torhout, dat voor de desbetreffende percelen voorzag in een bestemming als agrarisch gebied.

16. Krachtens artikel 159 van de Grondwet kan de onwettigheid van een ruimtelijk uitvoeringsplan worden aangevoerd - zodat het buiten toepassing wordt verklaard - en dit zelfs als de termijn om de nietigverklaring van dit plan te vorderen reeds is verstreken. De verwijzing door de verwerende en de tussenkomende partijen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 18/2012 van 9 februari 2012 is niet relevant. Het ging in dit geval om de grondwettelijke toetsing van een wettelijke norm die uitdrukkelijk voorziet in een uitzondering op het beginsel dat een vastgestelde onwettigheid van een reglement leidt tot een nietigverklaring met terugwerkende kracht. Algemene beginselen kunnen niet zonder meer verhinderen dat een grondwetsbepaling door de rechter wordt toegepast.

17. Het toenmalig geldende artikel 16, vierde lid, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (hierna : stedenbouwwet) bepaalde in dit verband dat het BPA zich richt naar de aanwijzingen en bepalingen van het gewestplan en deze aanvult en dat het er desnoods kan van afwijken. De term "desnoods" wijst er, volgens de rechtspraak van de Raad van State, op dat onder meer wordt aangetoond dat de bestemming in het gewestplan achterhaald is of niet meer verwezenlijkt kan worden, dat de in het bijzonder plan voorgestelde bestemming beantwoordt aan de op dat ogenblik bestaande planologische noden en mogelijkheden, en er dwingende behoefte bestaat aan een daaraan aangepaste nieuwe, afwijkende

ordering waardoor er geen tijd is om deze te verwezenlijken door de wijziging van het gewestplan. De afwijkende ordering mag geen middel zijn om het gewestplan te corrigeren. Bovendien houdt deze wettelijke bepaling niet in dat wanneer de bestemming van het gewestplan niet voldoet, ervan kan worden afgeweken bij middel van een BPA. De uitdrukking dat het BPA er "desnoods (kan) van afwijken" wijst op het uitzonderlijk karakter van het procédé in tijd en omvang.

Hieruit volgt dat het BPA niet tot doel mag hebben van het gewestplan af te wijken of voor zijn beheersingsgebied een bestemming vast te stellen die zich niet richt naar de aanwijzingen en bepalingen van het gewestplan en deze niet mag aanvullen.

In de memorie van toelichting bij het BPA wordt vooreerst geschetst hoe de bestreden inrichting zich aanvankelijk bezig hield met "landbouwwerken", om gaandeweg, via "kleine gemeentelijke werken", uit te groeien tot een "gespecialiseerd afvalverwerkend bedrijf". Om aan te tonen dat de bestemming in het gewestplan achterhaald is of niet meer verwezenlijkt kan worden, luidt het vervolgens dat "de gronden en gebouwen in het plangebied opgenomen en bestemd om de uitbreidingsmogelijkheden van het bedrijf te kunnen bewerkstelligen (...) volledig eigendom (zijn) van het bedrijf", dat, "gelet op de steeds stijgende omzet en (...) tewerkstelling binnen dit bedrijf (...) de onttrekking van gronden aan zijn agrarische bestemming als verwaarloosbaar te beschouwen (is)" vermits deze gronden "reeds hun ware landbouwbestemming ontnomen (is)", dat "de ter plaatse gedane en uitgevoerde investeringen in gebouwen, verhardingen, afsluitingen, woningen, beplantingen, e.d.m. (...) meer dan 76 miljoen frank (bedragen)", dat het bedrijf, "gelet op de aldaar ter plaatse gedane investeringen in gebouwen en machines en gelet op de huidige tewerkstelling van meer dan 50 arbeidsplaatsen en met een omzet in 1992 van meer dan 260 miljoen frank en rekening houdende dat bij de uitbreiding van dit bedrijf het creëren van bijkomende arbeidsplaatsen kunnen verzekerd worden, ter plaatse (moet) kunnen uitbreiden" en dat "alle bestaande gebouwen en konstrukties binnen het BPA (...) het voorwerp uit(maken) van een door het gemeentebestuur

afgeleverde bouwvergunning".

Deze motivering is niet dienend om aan te tonen dat de bestemming landbouwgebied, vastgesteld in het gewestplan, achterhaald is of niet meer verwezenlijkt kan worden. Het BPA heeft louter tot doel een zonevreemd bedrijf op zijn actuele locatie te bestendigen en dit bedrijf uitbreidingsmogelijkheden te bieden. Hiermee wordt niet aangetoond dat de door het gewestplan vastgestelde bestemming landbouwgebied achterhaald is of niet meer verwezenlijkt kan worden om desnoods van de voorschriften van het gewestplan te kunnen afwijken. De verwijzing door de verwerende partij in haar memorie van antwoord naar de nabijheid van een voetbalterrein, een schrijnwerkerij en een aantal zonevreemde woningen is een motivering achteraf, en is om die reden alleen al niet dienstig. De verantwoording van de noodzaak tot afwijking moet immers in het plan zelf of in het begeleidend dossier zijn opgenomen.

De vaststelling dat niet behoorlijk werd gemotiveerd waarom de bestemming landbouwgebied achterhaald is of niet meer kan worden verwezenlijkt volstaat op zich om te besluiten tot de onwettigheid van het BPA. Er moet bijgevolg niet nader worden ingegaan op de beweerd dwingende redenen die het bestuur zouden hebben genoopt af te wijken van het gewestplan.

Het betrokken BPA dient dan ook, met toepassing van artikel 159 van de Grondwet, buiten toepassing te worden gelaten.

18. Met de herziening, vastgesteld bij ministerieel besluit van 8 mei 2003, werd slechts een zeer beperkte wijziging aangebracht aan het BPA van 31 mei 1995. Met de hierboven vastgestelde onwettigheid van het BPA van 31 mei 1995, valt bijgevolg ook de basis weg van het wijzigend BPA van 8 mei 2003.

Het wordt niet betwist dat ook dit BPA afwijkt van de bestemmingsvoorschriften van het vigerende gewestplan, zij het dan met

toepassing van artikel 14, vijfde lid, van het coördinatiedecreet.

Deze bepaling, zoals van toepassing ten tijde van de wijziging van het BPA van 31 mei 1995 door het BPA vastgesteld op 8 mei 2003, luidde als volgt :

"Gedurende een periode van vijf jaar na de inwerkingtreding van deze bepaling, kan het bijzonder plan van aanleg afwijken van de voorschriften van het gewestplan wanneer de gemeente beslist heeft tot het opmaken van een gemeentelijk ruimtelijk structuurplan, zoals bedoeld in artikel 20, § 1, van het decreet van 24 juli 1996 houdende de ruimtelijke planning of artikel 32, § 1, van het decreet van (...) houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, en op voorwaarde dat een ruimtelijke afweging gebeurt mede op basis van de principes van het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen".

Aldus kan een op grond van deze bepaling opgemaakt BPA afwijken van een gewestplanbestemming in situaties waar niet kan worden gewacht op het voltooien van de gemeentelijke structuurplanningsprocedures om op basis van het goedgekeurde gemeentelijk ruimtelijk structuurplan voor ruimtelijke aangelegenheden van gemeentelijk belang een regeling uit te werken middels een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan. Deze decretale bepaling is als een afwijkingsregeling opgevat, wat impliceert dat de toepassing ervan uitzonderlijk dient te blijven, en dat zij beperkend en restrictief gehanteerd en geïnterpreteerd dient te worden.

Eén en ander heeft tot gevolg dat uit de motivering ter aanneming en goedkeuring van een BPA dient te blijken dat een voldoende toetsing is gebeurd van de planopties aan zowel het bindend als het richtinggevend gedeelte van het RSV, minstens dat die toetsing blijkt uit de stukken van het dossier.

In het gemeenteraadsbesluit van 28 januari 2003 waarbij het kwestieuze BPA definitief wordt aangenomen wordt louter overwogen "dat het BPA aan de noordwestelijke kant met ongeveer 10 are wordt uitgebreid teneinde ook daar een bufferzone aan te leggen", "dat hierdoor het bedrijf landschappelijk beter geïntegreerd wordt", "dat de lay-out van de herziening van het BPA in overeenstemming wordt gebracht met de hedendaagse opvattingen waarbij de verouderde opvatting van de stedenbouwkundige voorschriften in tabelvorm wordt gewijzigd in doorlopende tekst" en "dat de tewerkstelling in de gemeente moet behouden en verbeterd worden". Dit getuigt niet van een ruimtelijke afweging mede op basis van de principes van het RSV. In de memorie van toelichting bij het BPA is er evenmin een toetsing aan de principes van het RSV. Zo wordt, omtrent artikel 165 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dat artikel 14, vijfde lid, in het coördinatiedecreet heeft ingevoegd, louter de toepassing van de afwijkingsmogelijkheid verantwoord onder verwijzing naar "de beslissing van de Gemeenteraad van Kortemark d.d. 20.06.2000 waarbij besloten werd tot opmaak van een gemeentelijk ruimtelijk structuurplan", zonder in te gaan op de hierboven vermelde tweede decretale voorwaarde. In het ministerieel goedkeuringsbesluit van 8 mei 2003 wordt evenmin verwezen naar het RSV. Hierin wordt louter geschetst hoe het wijzigingsplan zich verhoudt ten opzichte van het oorspronkelijke BPA alsmede ten aanzien van het gemeentelijk structuurplanningsproces, welke drijfveer ten grondslag ligt aan de wijziging en welke stedenbouwkundige voorschriften er worden opgelegd. Het behoort niet tot de taak van de Raad van State om in het raam van een wettigheidsbetwisting zelf op zoek te gaan naar mogelijke overwegingen of zinsneden in het administratief dossier, waar een afweging ten opzichte van de principes van het RSV eventueel impliciet zou zijn gebeurd. De verwerende partij houdt eveneens tevergeefs voor dat reeds in het oorspronkelijke BPA van 31 mei 1995 rekening zou zijn gehouden met de doelstellingen van het RSV. Dit RSV dateert van 1997 zodat niet valt in te zien hoe daarmee reeds in 1995 rekening kon worden gehouden.

Bijgevolg is niet voldaan aan de tweede voorwaarde van artikel 14, vijfde lid, van het coördinatiedecreet en dient het wijzigend BPA "Amersvelde", goedgekeurd bij ministerieel besluit van 8 mei 2003, ook om die reden overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing te worden gelaten.

Het eerste middel is gegrond.

VI. Verzoek tot depersonalisatie

19. In een schrijven gevoegd bij de laatste memorie vraagt de verzoeker de depersonalisatie van het arrest, bij de publicatie ervan.

Luidens artikel 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State, kan een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, vragen dat zijn identiteit wordt weggelaten bij de publicatie van de beschikking van niet-toelaatbaarheid of van het arrest. Dergelijk verzoek kan in het verzoekschrift of in voorkomend geval tot aan de sluiting van de debatten, worden ingediend. Te dezen verzet niets zich tegen het inwilligen van verzoekers vraag.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 2 december 2011 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen van 12 mei 2011, houdende het verlenen aan de NV Shanks Vlaanderen van de milieuvergunning voor het verder exploiteren en veranderen van een afvalverwerkend bedrijf, gelegen aan de Amersveldestraat 162a te Kortemark, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

4. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoeker niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien april tweeduizend dertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Luc Hellin